

och att den vid tiden för verkets utgivande — för ungefär 50 år sedan — nyligen anträffats i England. Han tillägger, att den torde förtjäna att eftersökas i Danmark och sydligaste Sverige.

Jag omtalade mitt fynd för Frithiof Nordström, som svarade, att det ej var omöjligt, att jag funnit *argiades*, så många sydligare arter som på sista åren invandrat hit. Han meddelade vidare, att *argiades* ej är alltför sällsynt vid Tysklands östersjökust, från Estland finnes en osäker uppgift, eljest är den okänd i Baltikum, i Danmark ej funnen. Han har i svenska samlingar sett den förväxlad med *argiolus*, som ibland har antydning till »svans» men som saknar metallglänsande fjäll. Vid exkursioner i södra Sverige har han haft sin uppmärksamhet riktad på den men ej funnit den.

Vid ett besök på Riksmuseet blev jag i tillfälle att se museets europeiska fjärilsamlingar, och jag kunde då konstatera, att det verkligen var en *argiades* jag fångat.

Den 15 aug. påträffade jag ett par hundra meter från den förra fyndplatsen ett mycket illa medfaret ex. av en blåvinge, som jag sände till Nordström för artbestämning. Under transporten förstördes den ytterligare. Men Nordström trodde sig dock kunna fastslå, att även detta ex. var en *argiades*.

Gunnar Eriksson.

Anhållan om uppgifter om *Colias hyale* L. i Sverige.

Enligt ingångna meddelanden uppträdde *Colias hyale* sistlidne sommar på några ställen i Sydsverige i stort antal. Det förefaller därför som om denna fjäril i år haft ett massuppträdande, vilket kan antagas ha berott på invandring söderifrån i större antal än vanligt. Emellertid föreligger också möjligheten, att i Sverige finnes en liten inhemsk stam, vilken då snarast kan väntas i Skåne, på Öland eller Gotland. Fjärilen har två generationer och den första bör efterforskas i maj—juni. Med avsikt att komma dessa frågor på spåren har undertecknad påbörjat en insamling av alla fakta betr. denna fjärils förekomst i landet. Härmed riktar jag en anhållan till de svenska entomologerna, att godhetsfullt meddela mig sina uppgifter härom, vilka böra omfatta fyndort, data, frekvens, kön hos insamlade exemplar och event. andra observationer, t. ex. ekologisk lokal.

Zoologiska institutionen, Lund, 28 nov. 1940.

Kjell Ander.

En rättelse och ett bidrag till vår scelionidfauna (Hym.)

I en skrift, betitlad »Lucerngallmyggan» (Meddelande nr 20 från Statens Växtskyddsanstalt, Stockholm 1937) behandlade jag bl. a. de på lucerngallmygga (*Contarinia medicaginis* Kieff.) vid mina studier av denna arts

biologi funna parasitsteklarna. En av de viktigaste av dessa var en *Inostemma*-art, vilken jag bestämt till *opacum* Thoms. Vid bestämningen hade jag som jämförelsematerial begagnat mig av i Thomsons samling i Lund under detta namn förvarade exemplar.

Det har emellertid visat sig, att den på lucerngallmyggan parasiterande arten i själva verket ej är identisk med Thomsons art. Sedan jag på begäran av dr G. von Szelényi i Budapest, vilken var sysselsatt med en monografisk bearbetning av släktet *Inostemma*, sänt honom exemplar av djuret i fråga, meddelade han mig våren 1938, att det rörde sig om en dittills obeskriven art. Samma art hade dr Szelényi funnit som parasit på lucerngallmyggan i Ungern. Han har sedermera beskrivit arten under namnet *Inostemma contariniae* (Ann. hist. nat. Mus. hung. 31, 1938). Mitt misstag berodde delvis på att exemplaren i Thomsons samling i själva verket icke tillhöra arten *opacum* — den verkliga typen finns på Riksmuseum. Enligt dr Szelényi äro de båda arterna »grundverschieden». Hos *opacum* är sålunda tredje antennleden längre än pedicellen, pannan tvärryngig, hjässan föga intryckt; det abdominala »hornet» hos ♀ är tämligen grovt och når knappt thorax' framkant; vingarna äro rökiga (»getrübt»); knän och tarser äro rödbruna, och abdomen är ej starkt tillspetsad. Hos *contariniae* däremot är antennernas tredje led kortare än pedicellen, pannan ej tvärryngig, hjässan täml. djupt urhålkad; honans horn är smalt och når fram till hjässan; vingarna äro glasklara; knäna och tarserna äro gulröda; abdomen är smalare och starkt tillspetsad. *Contariniae* är över huvud mindre och smärtare än *opacum*.

Frej Ossiannilsson.

Eine Stechmücke (*Culex molestus* Forskål) als Krankheits- erreger.

Im Spätherbst des Jahres 1934 trat eine Mückenart in Wohnräumen im Centrum von Stockholm sehr lästig auf. Mehrere Personen wurden von der Mücke gestochen, und als Folge der Stiche entstanden Eiterbildungen und Blutvergiftungen. Eine Untersuchung der Tiere ergab, dass sie der Art *Culex pipiens* L. oder einer dieser nahestehenden Art angehörten. Da es mir unbekannt war, dass diese Mücken so schwere Krankheiten erregen könnten, sandte ich einige Exemplare an Konservator L. R. Natvig in Oslo, um eine sichere Bestimmung zu erhalten.

Konservator Natvig teilte mir neuerdings gütigst mit, dass die Exemplare der Art *Culex molestus* Forskål zugerechnet werden müssen. Er berichtete auch ferner, dass diese Art in mehreren Ländern als ein quälender Blutsauger bekannt ist und dass sie in einem Krankenhaus in Oslo als eine wahre Plage aufgetreten ist.

Meines Wissens ist die Art bisher nicht in Schweden gefunden worden.

K.-H. Forsslund.